Ч. 246 Середа 4 (16) падолиста 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Справи парляментарні. — Рада міністрів. — Не вже-ж Драйфус помер? — Іспаньско-американьскі переговори і нова мобілізация Американцїв. — Заколот в Хінї).

Завтра, в середу відбуде ся повне засїданє палати послів. В часї кількадневної перерви працювали комісиї парляментарні. Підкомітет для справи банкової скінчив в суботу наради над статутом і ухвалив проєкт его після внесеня правительства без зміни. Комісия буджетова радила в суботу над §. 1 закона, управильняючого побори служби державної. Розходило ся о зміну того параґрафу в тім напрямі, щоби постанови закона розширити також і на помічників слуг державних та щоби збільшена платня була виплачувана вже від першого жовтня сего року. При голосованю відкинено всї зміни, а ухвалено дотичний параґраф після внесеня підкомітету. Дальше засїданє комісиї відбуде ся завтра в середу.

Вчера о 10 год. перед полуднем відбула ся в міністерстві справ внутрішних рада міністрів під проводом ґр. Туна. Завтра знов перед полуднем відбудуть ся конференциї міністерияльні і наради в котрих яко репрезентант християньско-социяльної партиї возьме участь і кн. Ліхтенштайн.

З Парижа доносять, що аґентия Гаваса дістала вість о смерти Драйфуса. Круги офіцияльні не одержали потверджения сеї вісти. Тесть Драйфуса каже, що вість о смерти мусить бути неправдива, бо він лише що недавно дістав за посередництвом міністерства кольониї вість, що стан здоровля Драйфуса єсть зовсім добрий. В послїдній депеші з Каєн до міністра для кольониї нема нїякої згадки о смерти Драйфуса. Після Gaulois мав трибунал касацийний переслухати вчера Лебрен-Реноль-да і зачувати, що зарядить привезенє Драйфуса до Франциї щоби сконфронтувати его з Лебрен-Ренольдом.

Американцї не можуть погодити ся з Іспанцями; Филипиньскі острови западто ласий кусник, як щоби потомки вуйка Сама — так называють себе Американцї жартобливо — хотїли его випустити з рук коли він їм так легко дістав ся. Переговори мирові в Парижи ще не зірвані, але можна того леда день сподївати ся. Іспаньска ґазета Imparcial уважає за річ можливу, що комісия мирова відбуде нинї вже послїдне або передпослїдне засїданє, скоро би американьскі делеґати стояли уперто при своїх услівях. Здає ся, що й Американцї числять ся з тою евентуальностию, що переговори мирові розібють ся і що остаточно не позістане нїчого иншого, як лиш силою забрати Филипиньскі острови. Після вістий, які наспіли з Вашінґтона готово прийти до нової війни. З відтам доносять іменно, що міністер, американьскої маринарки Льонґ видав приказ щоби аж до часу порішеня филипиньскої справи здержано відновлюванє воєнних кораблїв в державних варстатах в Бруклїнї. Чотири великі панцирні кораблї „Тексас“, „Индияна“, „Ню-Йорк“ і „Бруклїн“ мають бути змобілізовані і вислані до Гемптен Редс. Панцирні кораблї „Ореґон“ і „Йова“, що знаходять ся тепер в Ріо де Жанейро в дорозї на океан Спокійний, одержали телеґрафічно приказ, щоби задержали ся і вертали до північної Америки. Ню-Йоркский Herald, котрий о тім доносить, висказує переконанє, що Сполучені Держави будуть готові на всякий случай.

Хиньске войско, яке все ще великою масою стоїть в Канґ-су, єсть предметом спору межи европейскою дипльоматиєю а хіньским правительством. Хіньский уряд заграничний, Цунґ-лї-Ямен, повідомив дипльоматів, що войско в Канґ-су буде відкликане, але не подав до відомости, куди то войско перенесе ся, отже повідомлене то не вдоволило нїкого. Япаньский посол повідомив своїх товаришів, що Япанцї хотять так само як і другі держави взяти участь в охоронї зелїзниць. Кажуть, що анґлїйский посол Бересфорд в розмові з хіньскими достойниками доказував їм потребу установленя европейских інструкторів для хіньского войска. Хіньскі урядники кажуть, що хіньска цїсарева дуже недовіряє Бересфордови, бо мала відкрити, що він привіз молодому цїсареви письмо від давного его дорадника Канґ-Ю-Мей, котрий, як звістно, по палатовій революциї утїк до Анґлїйцїв.

Новинки.

Львів дня 15-го падолиста 1898.

— **Іменованя.** П. Президент міністрів іменував повітового комісаря Кар. Лїдля і комісаря полициї дра Болесл. Матлаховского віцесекретарями міністерияльними в міністерстві внутрішних справ. — П. Міністер рільництва покликав повітового комісаря Стан. Добровольского до служби в ц. к. Міністерстві рільництва.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Пініньский не буде уділяти завтра звичайних авдиенций.

НЕДОБИТОК.

(З фіньского — Юані Аго).

(Конець).

Більше не відповідав нїчого, лиш постояв ще якийсь час в тій самій поставі. Від часи до часу появляла ся на его лици судорожна дрож і менї видавало ся, що він цїлий трясе ся. Видко, що ґроґ почав дїлати.

— То випиймо разом за наше здоровлє — пийте лиш дівчата і хлопцї, пийте пиво і лїмонаду — а відтак потанцюємо — крикнув мій приятель.

Всї подїлили ся на малі громадки, одні гойдали ся, другі танцювали. Господарі присунули ся з своїми склянками близше до огня, а ми три сїли побіч себе коло нашого ґроґу. Форсберґ радо прилучив ся до нас, скоро лиш ми его попросили.

— Я чув, що ви займали ся малярством — сказав мій приятель, коли ми приладили собі сьвіжий ґроґ. Наш гість взяв ся до тої роботи з великою охотою і порядно потягнув зі склянки, наповненої до половини коняком, не ждучи навіть, аж розтопить ся цукор.

— О я вже дуже давно не малював.

— Але ви рисуєте?

Він не відповів на то, лиш ще раз потягнув зі склянки і втягав в себе дим з тютюну аж до грудий.

— Чи ви той сам Форсберґ, що має два образи в „Атенеум“ в Гельзінґфорс?

— Так, там суть два образи. Але они не варті нїчого. — Вільно спитати, чи ви учили ся в Діссельдорфі?

— Нї, я був лиш в Парижи.

— То видко з вашого мальованя з природи. Тепер їздять певне всї до Парижа, але давно можна було дуже добре учити ся в Діссельдорфі.... Там малював Гольмберґ.

— Ви знали его?

— Як не мав би я его знати? Ми-ж кождого вечера сходили ся. То був енерґічний чоловік — скрикнув нараз, немов би почув в собі внутрішню потребу виявити свої чувства. — Нї, ви новітні парискі молоді малярі ще не научили ся так розуміти природу, як він.... Ви не маєте піяких ідеалів. — Не маєте нїяких ідеалів, а в штуцї мусять они бути. Подивіть ся на ту лїтну ніч....

— Але чому ви не малювали дальше? — спитав мій приятель з глумливим відтїнком в голосї.

— Я не говорю о собі і не о вас.... я говорю о великих малярях.... але що значать поодинокі особи?.... Они умирають, а штука жиє.... штука жиє, бо она сьвята, велична! Нехай жиє фінляндска штука!

Він підняв свою склянку високо в гору. Кров ударяла ему все сильнїйше до голови, его очи сьвітили ся, а шкіра на чолї стала темною, як его гадки і бесїда.

Ми цікаво приглядались ему.

— Маєте ще трохи тютюну? — Дякую! Простїть, але я такий веселий, такий рад, що стрітив товаришів.... чому ви не учили ся в Діссельдорфі?.... Менї видає ся, немов би ми були старими знакомими. І я зродив ся в щасливших обставинах! Ну, але що я маю говорити о собі — атже я і так — недобиток.

— По чім так певно знаєте о тім? — Ви надто великий пессиміста.

— Я й не знаю, та й взагалї нема нїкого, хто би міг о тім знати, але така гадка приходить нараз чоловікови до голови, що то та се схиблене, і чим раз більше в нїм вкорінює ся — він приходить до пересьвідченя, що єсть недобитком — а залежить то цїлком від обставин, чи щастє кому сприяє чи нї. Ви нинї такі страшенно практичні — але говорю вам, що я вам ще щось покажу.... Дайте менї, панове, завтра рано фарби і полотно....

— Дуже радо!

— Так, так, так.... говорить ся дуже радо!.... Ви маєте добру технїку.... а то моя слаба сторона, але технїка ще не все.... Гольмберґ казав, що я маю добрий смак в доборі красок — даруйте, що я сам себе хвалю.... образи в „Атенеум“ нїчого не варті. Я сам знаю, що то дрантє.... але я мав вже від давна одну добру гадку, а радше дві.... Така ясна лїтна ніч, де горить огонь — а відтак люди

— **Нові дукати.** На основі цісарского розпорядженя мають бути випущені в обіг дня 2-го грудня нові дукати з погрудем цісаря Франц-Йосифа І. і датою ювілею 1848—1898. Нова монета буде курсувати три місяці.

— **Стипендиї.** Ставропигійский інститут у Львові роздасть в 1898/9 році шкільним три стипендиї по 120 зр. річно з фонда Каролини Глинецкої для слухачів прав, одну стипендию з фонда Анастазиї Юркевичевої в сумі 76 зр. річно для семинаристки і одну стипендию з фонда Константина Кмицикевича в квоті 115 зр., евентуально 130 зр. для слухача прав, свояка фундатора. Дотичні конкурси оповістить інститут Ставропигійский в найблизшім часї.

— **Новий уряд почтовий.** З днем 16 с. м. увійде в жите ц. к. уряд почтовий в Бахірци, перемиского повіта. Округ доручень того почтового уряду творять громади і обшар двірский Бахорець та обшар двірский Сельниця.

— **Пригоди на зелізницях.** В ночи з дня 13 на 14 с. м. товаровий поїзд ч. 185, не могучи з невислїдженых доси причин задержати ся правильно на стациї Чорна коло Тарнова, минув єї і ударив за стацию на товаровий поїзд ч. 62, що надїздив з противного боку. Наслїдки удару були страшні: двох з зелїзничої службы погибли на місци, один покалїчений тяжко, а двох лекше. Вісїм возів розбило ся. В наслїдок тої пригоди поопізнювали ся поїзди о три години. — Станиславівска дирекция зелїзничя доносить: Товаровий поїзд ч. 3174, що ішов в ночи з недїлї на понедїлок від Черновець до Станиславова, в'їхав при сильній мраці і обмерзлих шинах надто скоро на стацию Марківці, де мав розминути ся з особовим поїздом їдучим від Львова, що виїхав звідтам о годині 6 мін 30 вечером. Товаровий поїзд не могучи вдержати ся на шинах, ударив в бік в в'їзджаючого особового поїзду і перевернув три вагони почтові і два тягарові, а крім того розбив чотири дальші вагони. Льокомотива товарового поїзду також ушкоджена. Їдучий поїздом особовим інжинер зелїзничий Штернгаль мав зломану ногу в колїні, а почтовий кондуктор легко скалїчений. З подорожних покалїчена легко одна женщина. На вість о нещастю виїхав зараз в ночи помічничий поїзд з лїкарями зі Станиславова і Отинії. Раненого інжинера відвезено до львівского шпиталя, а кондуктора і ранену женщину відставлено домів. Подорожні, що їхали слїдуючими нічними поїздами мусїли пересїдати ся в Марківцях.

— **Старий документ.** При реставрациї банї на церкви Успенія Пр. Богородицї (Волоскій) у Львові найдено у вершку банї, де містив ся хрест, цікавий документ, списаний на пергаменї 1792 року. На пергаменї списано много родів руских зі Львова. Документ сей сьвідчить, що в 1792 р. хрест був поставлений на банї по огни, котрий знищив баню і дзвони. Документ переховує ся в музею Ставропигійского інститута, а буде оголошений у „Временнику" на рік 1900.

— **Руский народний театр** відограв в суботу по раз перший оригінальний драматичний образ в пяти діях, п. заг. „За хлїбом", Ф. Крогулецкого (псевдонїм одного з молодших писателїв руских). Цікавої публики на сю премієру зібрало ся доволї. В недїлю відограв театр звістний образ народний: „Не ходи Грицю та на вечерниції", Александрова і Старицкого, в 5 відслонах. Гра була зовсїм вдоволяюча, тому й часто нагорожувано артистів заслуженими оплесками. Головні ролї виконали п-на Гембицка (Маруся Чурай) і п. Ольшаньский (Гриць) з повним зрозумінем річи.

— **Програма торжества відслоненя памятника** короля Івана Собеского у Львові дня 20-го падолиста 1898. 1) Богослужене в катедрі о годині 10-ій перед полуднем; 2) Похід з катедри площію Марийскою і ул. Кар. Людвика перед памятник; 3) Відспіване кантати членами тов. „Лютня"; 4) Відчитане і підписане документу, дотикаючого виставленя памятника; 5) промова президента міста; 6) відслонене памятника; 7) принятє запрошених депутаций і гостий о годині 1-ій з полудня; 8) звиджуване дому кн. Понинського, в котрім колись мешкав Собеский та замкової гори о годині 3-ій з полудня; 9) о годині 4-ій або 5-ій з полудня відчити по дїльницях міста о королю Собескім; 10) вечером о годині 7-ій представлене в театрі гр. Скарбка; 11) електричне осьвітлене памятника.

— **Спадкоємницею пок. цісаревої Єлисавети** єсть княжна баварска Гізеля. Крім неї всї особи, що були в службі до хвилї трагічної смерти цісаревої, дістануть пенсию до кінця житя. Межи ними є і одна селянка з Іглави на Мораві, знана в цісарскій палатї під назвищем „Зузі". Она, хоч все находила ся в товаристві цісаревої у всїх єї подорожах, нїколи не скидала своєї селяньскої ношї. (Занятєм єї було приготовляти купелї для цісаревої. Дістала она тепер 360 зр. дожизвотної пенсиї і 600 зр. одноразового датку). Найщедрійше обдаровано лекторку цісаревої Іду Ференчі, котра окрім високої пенсиї дістала ще дозвіл мешкати до кінця житя в своїм дотеперішнім мешканю в цісарскім бурґу.

— **Добрі діти.** В селї Стшешові шляхотскім, в ниським повіті, спалили два хлопцї 13-лїтний Яков Зайонц і 9-лїтний Ів. Тудорис стодолу селянинови Томі Черепакови з мести за то, що набив їх за знущане над зьвірятами.

— **Дифтерия** лютить ся між дїтьми в богородчаньскім і надвірнянскім повітї.

— **Самоубийство.** Онодгі відобрав собі житє в Кракові на плянтах вистрілом з револьвера Віктор Чайковский з Більча коло Борщева. Причиною самоубийства була імовірно нещастна любов.

— **Видїл Товариства Бурса імени сьв. О. Николая в Перемишли** запрошує всїх Р. Т. Членів на звичайні загальні збори, котрі відбудуть ся в комнатах Рускої Бесїди в Перемишли зі второк 22-ого н. ст. листопада с. р. о годині 6 вечер, а в браку комплету того самого дня о годині 7 вечер, з слїдуючим порядком дневним: 1) справоздане устунаючого видїлу; 2) вибір нового видїлу і предсїдателя; 3) внесеня видїлу і членів; 4) інтерпеляциї.

— **Львівскі сторожі домів** внесли до маґістрату на руки президента міста петицию, в котрій домагають ся видана розпорядку що-до їх відносин служебних до властителїв домів, о видане приписів що-до мешканя і платнї, а також винагороди за отворюване брами в ночи (іменно жадають за отворене від години 10 до 12 5 кр. а по 12-ій годині 10 кр.) Маґістрат рішив передати сесю справу окремій анкетї, зложеній з делеґатів секциї будївничої і міскої ради санїтарної, з шефів департаменту III. і IX. маґістрату, а також з делегата дирекциї полїциї, котрій то власти сторожі безпосередно підлягають.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 15 падолиста. Вчера по полудни відбув ся похорон вел. княг. Тосканьской Мариї Антонїни після приписаного церемонїялу. Доми при улицях, куди переходив похід похоронний, були жалїбно украшені. В похоронї взяв участь Є. Вел. Цїсар і многі достойники та репрезентациї.

Відень 15 падолиста. Вчера вечером приїхав тут кн. Юрий грецкий.

Париж 15 падолиста. Палата послів відкинула 359 голосами против 98 внесенє, щоби знесено закон против анархістів.

Париж 15 падолиста. На північній зелїзници недалеко двірця наїхали на себе два поїзди зелїзничі, причім покалїчило ся 20 людий легко а 2 тяжко.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістка.

Пошукує місця писаря громадского або учителя для дїтий 37-лїтний вдовець. Ласкаві

довкола ватри.... борба огню з ясною ночию.... розумієте? О нї, ви мене не розумієте, а я не умію говорити.... До чорта з тим всїм! За ваше здоровле, панове!

Він починав бути їдким, але на ново зияк, коли мій приятель сказав, що то справдї добра гадка. В єго очах закрутили ся сльози і він почав говорити немов до себе:

— Така лїтна ніч, така північна, чудова ніч! Яке то красне, яке красне! Чому того не мальовано? Там ліс шувару — а там по другім боцї озера стоїть хатинка... мрака здіймає ся вздовж берега... а на краю шувару стоїть рибак... Дзвони дзвонять на дзвіници... але то може не належить до річи... і чому би не мало належати?.. Образ мусить бути так намальований, що здаєть ся немов би чути було дзвінки коров і инші звуки... богато инших звуків. Що каже Топелій о ясности лїтної ночи на півночи: „Малювали сонце і місяць у всїх положенях на небі... на небі — то правда... але ясність лїтної ночи, де нема нїяких тїний, а сьвітло... нї, не пригадую собі..." не маю енерґії і нїякої вправи...

Він старав ся позбирати свої розсїяні гадки і потягнув ґроґу із склянки, але видко було, що не міг пригадати собі, що хотів сказати.

— Нї... ну, на здоровле! Не можу більше...

— Звідки ви то знаєте, може знов буде всьо добре, скоро лиш схочете попробовати?

— Що ви кажете? Нї, то не іде... Ви то добре знаєте, я читаю з ваших очий, що ви говорите то лиш з чемности... але я обіджу ся без співчутя. І хоч нїчого з мене не вийшло, перестаньте говорити, ви мене мучите... як маєте ще трохи коняку, то дайте менї!

Як раз в тій хвили надійшов господар, аби зробити собі ще склянку ґроґу і він відповів напів жартом:

— Єму не треба більше давати.

Цікаво було видїти, як відбивали ся на лици старого маляря ті всї ріжні чувства, які ворушили ся в єго души. Поволи опадали окови, що звичайно держали єго душу в сповитю, він мав сьмілість говорити і видко було, що він старав ся висказати то, що від давна скривав в собі.

Вкінци поволи обудила ся в нїм знов артистична вдача. Зпід грубої покриви леду видобула ся надія і майже зі сльозами в очах говорив він о своїх найтайнїйших гадках. На коротку хвилю повірив знов сам в себе, але майже рівночасно змішав ся, довіріє щезло і змінило ся на огірченє. І як раз в найгіршу хвилю надійшов господар та пригадав єму на теперішність. Як блискавка заяснїло огірченє в єго очах і уста гнївно стиснули ся.

— Чого тут хочете? Ідїть собі проч! — крикнув він до господаря.

— Но, но, та чейже й я запрошений гість... А впрочім як панове хотять...

— Нї, нї, противно, сїдайте лиш коло нас, для нас всїх досить тут місця.

— А я кажу вам, що то простацтво приходити сюди і перебивати нашу розмову! Що вам до того чи я пю чи нї?

— Менї й справдї нїчо до того, нїчогісенько; чого ви так гнїваєте ся за мій жарт?

— То не був жарт... Нї, ви лукавий, хитрий чоловік. Ходите за мною як тайний аґент полїцийний... розпитуєте в кождім селї, чи я там не був і не пив, розносите всїлякі сплетнї по селї і поміж купцями... Чи ви мій опікун, коли вільно вас спитати?

— Хто вам то казав?... Чи панове чули коли, аби я...

— О, я знаю як ви всюди хвалите ся... З вас дурний, брудний хлоп... а до того простак.

— Ось так шукає він все зачіпки. Тепер панове, можете самі видїти, який він, як лиш трохи напє ся. А мав бути ученим паном, таке то й паньство мусїло бути!

— Ти дурень... я погорджую тобою, не можу на тебе дивитись.

— Дивно, але мимо того їш при тім самім столї.

— Я плачу за удержанє!

— Ти платиш, ти? Нї, другі платять, що ти їш.... ти пропиваєш кождий гріш, який лиш маєш.

— А ти за скупий, аби пити!

В такий поганий спосіб сварили ся оба окружені довкола людьми. Між тим Форсберґ налив повну склянку коняку і пив єго.

І чим більше пив та сварив ся, тим низше упадав крок за кроком на уровень свого щоденного житя. У него зник всякий слїд образованя і інтелїґенциї, єго слова і поведенє нагадували звичайного пияччину покутного пи-

зголошеня під адресою: Василий Петруняк в Гавриляку почта Обертин.

Безіменним в Ярославщині коло Сіняви: Ваші жаданя зовсім справедливі, лиш вислані на злу адресу. Як би ми Вам висилали і так робили, то Ви би мали зовсім повне право упімнути ся. Тимчасом хто иньший Вам висилає, а Ви пишете до нас, та ще й як? — безіменно! Отто відважні! Сховали ся і зпоза плота стріляєте, та ще й в противну сторону, таки в свою. А припустім, що ми й могли би щось вдіяти; то як би нам хоч би лиш відозвати ся, коли би ми не могли навіть сказати, кому так стало ся і поставити доказ правди того, о що би упоминали ся. Серед таких обставин, коли таких відважних, як Ви, у нас повніська, то може й ліпше бодай ще якийсь час заким настане почуте сьвідомости себе і особиста відвага приймати так як єсть, не дуже оглядати ся на одежу а приймати серце і душу. Буває так в житю, що не завсїгди може чоловік презентувати ся на зверх таким, яким єсть в своїм серци. Ви то самі найліпше чуєте, коли пишете до нас безіменно. В таких случаях треба бути вирозумілим. — **М. Кінаст. в Поп.:** „Бойкотувати" значить тілько, що робити комусь всякими можливими способами пакість і тим змушувати єго, щоби він так робив, як бойкотуючі хотять, — робити комусь так, як робили Ірляндції капітанови Бойкотови (Boycott). Слово се, анґлїйске, єсть недавне, бо війшло в уживане в 1880 р. а походить як вже здогадаєте ся, від назвища капітана Бойкота. Той капітан був управителем великих маєтностий ґрафа Ерне в ірляндскім окрузї (ґрафство) Мауо. Коли ірляндскі посесори чи радше чиншівники стали бунтувати ся против анґлїйских дідичів, завзяли ся були також і на Бойкота, перестали єму чинш платити і обробляли ґрунти та ще й обступили єго дім і хотїли заморити голодом. Ніхто з селян не хотів іти до него на роботи, вся служба повтїкала, а піякий пекар не хотї. єму продати хліба. В падолистї 1880 р. треба було спровадити войско і робітників з инших сторін. Робітники ті під охороною войска спрятали з поля що ще було і помогли перевести Бойкота і всї єго запаси на инше безпечнїйше місце. Від того часу стали називати таке поступоване з противником „бойкотованєм". — **Ів. Прок. в Кос.:** Трохи за богато жадаєте від нас. Розповісти Вам основно звідки взяла ся льотерия і хто видумав гру в шахи, значило би писати цілі книги. Однакож будемо старати ся дати Вам бодай коротеньку відповідь на оба питаня; але що они вее таки заняли би богато місця, то відкладаємо основнїйшу відповідь на пізнїйше а тут скажемо лиш коротко: Льотерия пішла з Італії а іменно з міста Дженови — (Genova або Genua), де єї видумав тамошний міский достойник Бенедетто Джентіле (Gentile) около 1550, а гра в шахи єсть ще старша і мабуть індийского походженя. Гра в шахи вайшла до Европи за часів цїсаря Кароля Великого з Перзиї і тому лишила ся й до нинї перска назва: „шах" (значить „король") і „мат" (значить „помер") а „шах мат" значить длятого „король помер". — **Ант. Гайковский в Циганах:** Шкода всего Вашого заходу. Коли Ви дїйстно виграли на льотериї а лиш загубили рісконти, то пропало. На то не поможе Вам нї суд в Борщеві, нї у Львові, нї у Відни, а хоч би й сам Є. Всл. Цїсар. Шкода лиш було Вашого ходу до Відня, бити тїлький сьвіт ногами за дурно і пусто! Нам лиш дивно як міг Вас пос. Яросевич справити до цїсарскої канцеляриї; прецї він міг знати а бодай розвідати, що й цїсар тут нїчого не порадить, бо на то єсть право, а прецї монарх не може дїлати против права. Отже тому Вас і не припущено до авдиєнциї. Так само нїякий суд не вдїє нїчого. А деж у Вас доказ на то, що Ви дїйстно на львівскій і віденьскій льотериї виграли квінтерна? Так Ви кажете і колектант в Чернівцях де Ви поставили на кожду льотерию по 50 кр. Иньшого доказу на то нема. Ба, але так само міг би хтось иньший умовити ся з колектантом і сказати, що він виграв та старати ся відобрати виграні гроші. Може бути, що ті нумери, які Ви поставили на льотериї в Чернівцях ще 13 падолиста 1897, отже як-раз рік тому суть і записані там в книзї під тою датою, а в Дирекциях знов записані ті самі нумери при тяганю. Отже був би доказ, що ті нумери були поставлені і були витягнені. Але де єсть доказ на то, що то як-раз Ви ставили? На то нема• віякого доказу і гроші не можуть Вам бути виплачені. Отже дайте собі спокій і не думайте о тім, що Ви колись піби то виграли; нехай Вам здає ся, що Вас оминуло не „щастє", але якесь „нещастє".

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

саря. Нам було за богато тої сварки і ми візвали єго, аби ішов з нами до дому. Але тепер обернув ся єго гнїв против нас. З цїлим огірченєм змарнованого талановитого чоловіка напосїв ся на мого приятеля:

— Га, га, ви можете дійти до чогось, ви, що маєте свояків, протекцию, стипендиї, але хто журить ся бідною дитиною!

Потім забув на бідність, а зачав кляти й собі і всім людям.

— Алеж, чоловіче!

— Дайте менї спокій!... Ідіть собі проч від мене. Пани і дурні! Я недобиток.... так, недобиток, але я пімщу ся на цїлім сьвітї.... Побачите!

І він ударив порожною склянкою о камінь, що она розприсла ся на дрібні кусники. Але коли він забирав ся побити й другі склянки, вхопили єго парібки і прийшло до правдивої бійки.

Він був цїлком обезсилений і майже не міг дихати від душевного розстроєня і коли дістав кілька стуганів заточив ся і упав як довгий на землю.

Він не міг вже встати і по кількох неуданих пробах — заспав.

Нам було жаль єго, а крім того було нам прикро, що парібки обступили єго, штовхали і насьміївали ся з него. Єго одїж була в неладі, сорочка на грудях розхрістана, а з під неї визирали голі, худі груди. Голова була цїлком лиса, а капелюх покотив ся в недалекий корч ялівцю. Взагалї виглядав як мерлець, лежачи на спині, з блїдим лицем і обвислими устами.

Сонце вже зійшло і єго перші проміні кидали своє сьвітло на ту нещастну, нуждепну людину.

І він мав свої наміри, свої мрії і звізди, що часом засьвітять з поміж хмар темного неба, так побачили ми нинї слїд єго минувшости.

— Кілько разів виджу такого запропащеного товариша — сказав сумно мій приятель — чую в своїм серци немов удар ножа. Хто знає, як далеко був би він зайшов, колиб обставини були користнїйше для него зложили ся, та чи він при рівних услівях не був би доказав більше як я і богато инших. Може пригадуєш собі ті єго образи, що я їх раз тобі показував. Они вказують виразно на великий талант, хоч богато в них похибок, що впрочім і він сам признав.

Ми відогнали глупих хлопців, що все стояли довкола него, а прочі люди розійшли ся також домів. Відтак здоймив мій приятель свій плащ з себе і прикрив єго, аби охоронити єго від ранного холоду.

— Нехай лиш виспить ся — завтра рано возьмемо єго в свою опіку, хто знає, може ще удасть ся нам зробити з него чоловіка.

Але нї на другий нї на третий день не бачили ми єго. Аж четвертого дня вернув на фільварок і незамітно всунув ся поза стодолу до своєї комнати та уложив ся там до сну. Мав на собі вже лиш сорочку і штани. Шапку і плащ мого приятеля — як ми пізнїйше довідали ся — лишив в якімсь підлім шинку в селї на застав — за горівку.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6·05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Сколього	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8·45	—	7·44	—

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·55 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).